

Wrocław, 31 grudnia 2018 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
00-011 Warszawa

za pośrednictwem:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
Wydział VII
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

organ administracyjny:

Minister Inwestycji i Rozwoju
Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
ul. Wspólna 2/4, 00-926 Warszawa

skarżący:

Skarb Państwa - Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad
Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad
Oddział we Wrocławiu
ul. Powstańców Śląskich 186, 53-139 Wrocław

zastępowany przez:

radca prawny Paweł Pudło

uczestnicy:

Gmina Wisznia Mała
ul. Wrocławska 9, 55-114 Wisznia Mała

zastępowana przez:

radca prawny Aleksandra Płudowska
Kancelaria V.Anweiler, M.Kotulla, K.Kwaśniewicz Kancelaria
Radców Prawnych CASUS IURIS sp.j.
Ul. Buska 9/1, 53-236 Wrocław

sygnatura akt WSA: VII SA/Wa 1263/18

SKARGA KASACYJNA

**od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 26 października 2018 r. w sprawie sygn. akt VII SA/Wa 1263/18**

W imieniu Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad we Wrocławiu (pełnomocnictwo oraz dokumenty wykazujące umocowanie osób udzielających pełnomocnictw w załączeniu), na podstawie art. 173 § 1 p.p.s.a. **składam skargę kasacyjną** od wyroku Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 października 2018 r. w sprawie sygn. akt VII SA/Wa 1263/18, doręzonego skarżącemu w dniu 29 listopada 2018 r.

Powyższy wyrok **zaskarżam w całości** i zarzucam mu na podstawie art. 174 pkt 2 p.p.s.a. **naruszenie prawa procesowego**, tj.:

- 1) **art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.**, poprzez jego zastosowanie w sytuacji, kiedy nie zaistniały ku temu ustawowe przesłanki;
- 2) **art. 16 § 1 k.p.a.**, poprzez jego błędne zastosowanie i stwierdzenie, iż decyzja Ministra Infrastruktury i Rozwoju nr DOII-IIIeb/BOII-3eb-772-75-239/12/13/14 z dnia 7 lutego 2014 r. nie jest decyzją ostateczną, co miało istotny wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku;

ewentualnie, w przypadku uznania niezasadności zarzutów powyższych,

- 3) **art. 31 ust. 2 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych z dnia 10 kwietnia 2003 r.**, poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której wystąpiły ku temu przesłanki.

Wskazując i zarzucając powyższe, wnoszę o:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania (art. 185 § 1 p.p.s.a.);
- 2) zasądzenie o zasądzenie od Gminy Wisznia Mała kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego, wysokości prawem przepisanej (art. 205 p.p.s.a.).

uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji oraz postanowienie Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 31 października 2014 r. znak DOII-II-1o-772-99-2075/14. Z tym jednakże wyrokiem i przyjętym rozstrzygnięciem nie sposób się zgodzić dlatego skarżąca składa nn. skargę kasacyjną.

I

Podstawowym błędem, jaki popełnił sąd I Instancji, a który to błąd skutkował następnie wadliwą subsumcją w pozostałych kwestiach, a finalnie doprowadził do uznania przez sąd I instancji nieważności zaskarżonej decyzji, było następująca konstatacja: *Faktem jest także, że nieuzasadnione potraktowanie wniosku strony jako wniosku o wznowienie postępowania zakończonego decyzją nieostateczną stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art.156 § 1 pkt.2 k.p.a., a w konsekwencji skutkuje stwierdzeniem nieważności decyzji wydanej w jego wyniku.* Co prawda sąd I instancji nie wskazuje wprost jaką decyzję administracyjną uznał za nieostateczną,

GDDKiA

ale z analizy stanu faktycznego sprawy można domniemać, iż oczywiście na myśli sąd I Instancji mógł mieć jedynie decyzję Ministra Infrastruktury i Rozwoju nr DOII-IIIeb/BOII-3eb-772-75-239/12/13/14 z dnia 7 lutego 2014 r.

Sąd konstatuując wp. nieostateczności ww. decyzji administracyjnej w sposób oczywisty naruszył art. 16 § 1 k.p.a. Zgodnie z art. 16 § 1 k.p.a. **decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne.** Nie powinno być wątpliwości, iż decyzja Ministra Infrastruktury i Rozwoju nr DOII-IIIeb/BOII-3eb-772-75-239/12/13/14 z dnia 7 lutego 2014 r. była i jest decyzją ostateczną, jako że oczywiście nie służy od niej odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy. Dygresyjnie wskazać należy, iż wydając ww. decyzję Minister Infrastruktury i Rozwoju nie miał ani prawa ani obowiązku, czekać na zakończenie sądownoadministracyjnego postępowania ze skargi p. Zdrojewskiego na postanowienie Ministra Infrastruktury i Rozwoju znak BOII-IIIeb-772-2263/12/13 z dnia 23 grudnia 2013 r., jako że na podstawie art. 134 zdanie drugie k.p.a. postanowienie takie jest ostateczne.

Wyrok Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2014 r. w sprawie sygn. Akt VII SA/Wa 378/14, będący wynikiem skargi p. Zdrojewskiego na ostateczne, acz nieprawomocne postanowienie Ministra Infrastruktury i Rozwoju znak BOII-IIIeb-772-2263/12/13, a w konsekwencji uchylenie tego postanowienia **nie miał żadnego wpływu na ostateczność decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju nr DOII-IIIeb/BOII-3eb-772-75-239/12/13/14 z dnia 7 lutego 2014 r.**

II

Przyjęcie przez sąd, wadliwie, jak wskazano powyżej, nieostateczności decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju nr DOII-IIIeb/BOII-3eb-772-75-239/12/13/14, skutkowało dalszymi wadliwymi wnioskowaniami sądu I Instancji, a finalnie naruszeniem przez tenże sąd art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., kiedy to sąd I Instancji stwierdził, iż: **faktem jest także, że nieuzasadnione potraktowanie wniosku strony jako wniosku o wznowienie postępowania zakończonego decyzją nieostateczną stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., a w konsekwencji skutkuje stwierdzeniem nieważności decyzji wydanej w jego wyniku.**

Za całkowicie chybioną należy uznać także konstatację sądu I Instancji, iż **w okolicznościach niniejszej sprawy wniesione w terminie odwołanie Tomasza Zdrojewskiego (o czym przesądził WSA w Warszawie w cytowanym wyżej wyroku z dnia 29 maja 2014r. sygn. VII SA/Wa 378/14) powinno zostać rozpoznane stosownie do jego treści z zastosowaniem reguł postępowania odwoławczego, nie zaś w oparciu o tryb szczególny postępowania wznowieniowego. Mając na względzie ostateczność decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju nr DOII-IIIeb/BOII-3eb-772-75-239/12/13/14 nie ma ku temu żadnych przesłanek.**

Za w pełni prawidłową ścieżkę postępowania należy tu przyjąć ścieżkę obraną przez Ministra Infrastruktury i Rozwoju, który to sposób postępowania został usankcjonowany wyrokiem, wydanym w bardzo zbliżonym stanie faktycznym, przez, *nota bene*, ten sam sąd i wydział, tj. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie Wydział VII ws. sygn. akt VII SA/Wa 2439/14 z dnia 17 marca 2015 r., w którym to wyroku stwierdzono, iż następcze, po ostatecznej decyzji orzeczenie sądu administracyjnego wp. wadliwego odrzucenia odwołania strony, które to odrzucenie pozbawiło tą stronę możliwości ponownej merytorycznej oceny sprawy w

RP

GDDKiA

postępowaniu odwoławczym, jest właśnie asumptem do uznania, w oparciu o takie orzeczenie sądu administracyjnego, zaistnienia przesłanki wznowienia postępowania, o której stanowi art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. i do wznowienia w oparciu o przesłankę z art. 145 § 1 pkt 4 KPA, **traktując odwołanie jako wniosek o wznowienie postępowania.**

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż nie zaistniała w nn. sprawie przesłanka do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w oparciu o art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

III

Z ostrożności procesowej, w przypadku, gdyby ww. postawione zarzuty nie znalazły uznania Naczelnego Sądu Administracyjnego, to należy także wskazać, iż w takim przypadku, wydając wyrok w takim brzmieniu, jak ten zaskarżony, sąd I instancji oczywiście naruszył art. 31 ust. 2 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych z dnia 10 kwietnia 2003 r., który stanowi, iż **w przypadku uwzględnienia skargi na decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności, sąd administracyjny po upływie 14 dni od dnia rozpoczęcia budowy drogi może stwierdzić jedynie, że decyzja narusza prawo z przyczyn wyszczególnionych w art. 145 lub 156 Kodeksu postępowania administracyjnego.**

Zaskarżona decyzja i poprzedzająca ją decyzja organu niższego stopnia, zawierała *de facto* dwie decyzje administracyjne w jednym dokumencie, jako że z jednej strony organ wydał decyzje wp. postępowania wznowieniowego dot. p. Zdrojewskiego, a następnie rozstrzygnął decyzją wniosek inwestora wp. zmiany pierwotnej decyzji ZRID. Ta ostatnia niewątpliwie była i jest decyzją, o której stanowi dyspozycja przepisu art. 31 ust. 2 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych.

Wydając zaskarżony wyrok więc, sąd I instancji uchylił decyzję ZRID, czego na podstawie przepisu art. 31 ust. 2 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych nie miał prawa zrobić.

W związku z wszystkimi przedstawionymi powyżej argumentami, skarżący wnosi i wywodzi, jak w *petitum* nn. skargi kasacyjnej.

Załączniki:

- 1) 2 x odpis nn. skargi;
- 2) dowód uiszczenia wpisu od skargi - 100 zł;

KWISIA 12/17/2017
12/17/2017